

Dag gjorde jeg Rede for, hvordan Stillingen i Udvalget var overfor Ejendomsskyldlovsforslaget. Det fremgaar for øvrigt af Betænkningen, at Stillingen er denne, at et Mindretal paa 7 Medlemmer, de Konservatives 5 Medlemmer og 2 af Venstrepartiets Medlemmer, indstiller Lovforslaget til Forkastelse; 2 af Venstres Medlemmer har beholdt sig deres Stilling, og et andet Mindretal paa 6 Medlemmer, nemlig de Frikonservatives, de Radikales og Socialdemokraternes Repræsentanter i Skatteudvalget sammen med 3 af Venstres Medlemmer, indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Paa dette sidste Mindretals Vegne skal jeg tillade mig at udtale et Par Ord til Begrundelse af, at vi kan anbefale Ejendomsskyldlovsforslaget til uforandret Vedtagelse.

Efter den Højde, hvortil Skatterne paa Indkomst og Formue samt de fra de indirekte Skattekloder flydende Skatter nu kommer op i Forbindelse med Forøgelsen af Indtægterne gennem andre Love, finder Mindretallet det ganske naturligt, at man, da vi i Forvejen har Skat til Staten paa faste Ejendomme, ogsaa giver et mindre Paalæg her. Det er ikke noget stort, der her er Tale om, det er som bekendt 55 Øres Paalæg paa hver 1,000 Kroners Ejendomsskyldværdi en Gang for alle; og som Forholdene ligger, finder vi det ganske naturligt, at vi ogsaa giver de faste Ejendomme et saadant Paalæg. Det er jo dog saaledes, at Ejerne af de faste Ejendomme faktisk ejer Landet, de har i Læ af og under Beskyttelse af Landets Love det Privilegium at sidde inde med Ejendomsretten til Landet, og eftersom man nu har faaet Indtægterne fra alle andre Skattekloder stærkt forøget, hvor der er Mulighed for at gøre det, synes jeg ikke, det er unaturligt, at man ogsaa paalægger Ejerne af de faste Ejendomme et lille Bidrag i Form af Skatter til Dækning af Statens Fornødenheder. Vi finder det saa meget naturligere, som et stort Antal, maaske Flertallet af Besidderne af de faste Ejendomme, ikke hidtil gennem Krigsbeskatning har bidraget noget til Dækning af Statens Fornødenheder i Form af Statskatter, uaagtet mange af Besidderne af de faste Ejendomme — heldigvis — har haft særdeles gode økonomiske Kaar under Krigssituationen. Jeg skal derfor paa det Mindretals Vegne, som jeg fører Ordet for, anbefale Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Jeg skal tilføje, at det kun er under disse ekstraordinære Forhold, at jeg kan finde det rigtigt at give et saadant Tillæg paa Skatterne paa de faste Ejendomme; og en kraftig Understregning af det ekstra-

ordinære, der er til Stede i Forholdet, og af, at det kun er en midlertidig Foranstaltning, et midlertidigt Skattepaalæg, der her er Tale om; synes jeg ogsaa er givet deri, at man har sat Grænsen for de Ejendomme, der skal inddrages under denne Tillægsbeskatning, til 10,000 Kr.s skattepligtig Værdi eller derover.

Det er givet, at hvis der var Tale om en varig Beskatning eller om normale eller blot nogenlunde normale Forhold, vilde det være ganske urigtigt at sætte en saadan Grænse. Man bør ikke paalægge Skat paa fast Ejendom under Hensyn til Indkomst- og Formue, det kan faktisk ikke lade sig gøre, thi Ejeren af en lille Ejendom kan være en rig Mand, og Ejeren af en stor Ejendom kan være en fattig Mand. Men netop i denne Begrænsning ligger, synes det mig, en stærk Understregning af, at der kun er Tale om en rent midlertidig, en ekstraordinær Foranstaltning, og derfor har jeg for mit Vedkommende ogsaa kunnet lade denne Skattegrænse blive staaende. Ogsaa af den Grund skal jeg anbefale Lovforslaget, at Finansministeren har sat dette Lovforslag i Forbindelse med hele Skattelovkomplekset. Blicher dette Forslag ikke vedtaget, kommer derfor hele Skattelovkomplekset til at svæve i det uvisse, hvilket vilde være i højeste Grad beklageligt. Altsaa ogsaa af den Grund vil Mindretallet meget tilraade, at vi vedtager det omhandlede Lovforslag uforandret.

Piper: Det har altid været erkendt, at Ejendomsskatterne egnede sig ikke til at ændres. I sin Tid havde vi de gamle Hartkornsskatter hvilende paa Landejendommene, og de andre Skatter, som i sin Tid havde hvilet paa dem, var samlede til Land- og Ligningsskatten. Disse Skatter blev afløst i 1903 og blev erstattet dels med en Indkomst- og Formueskat og dels med en Ejendomsskyld, og den Gang kom man efter moden Overvejelse til det Resultat, at en Ejendomsskyld paa 1,10 pro mille var en passende Ejendomsbeskatning. Der er det at bemærke ved en Ejendomsbeskatning, at man derved rammer ikke alene Ejerens Indtægt, idet man formindsker denne med Skatten, men man eksproprierer tillige en Del af Ejendommens Værdi, man tager altsaa en Del af Ejendomsformuen, naar man forhøjer Ejendomsskatten. Nu siges der nok, at der her kun er Tale om et midlertidigt Paalæg, men at der har været store Betæneligheder ikke mindst indenfor den ærede Ordførers eget Parti, derom vidner den Stilling, som dette Parti har indtaget til dette Lovforslag de tidligere Gange, Lov-